

[Arentoft]

Det får mig til at tænke på, om man ikke på en eller anden måde burde hjælpe Sovjet ved at give dem en passende motivering for at trække sig ud af Afghanistan, sådan at de kunne gøre det med skindet på næsen og uden at tabe ansigt. Det må i hvert fald være målet.

Vi er nok alle enige om, at Mellemøsten er en krudttønde, som kan udløse det værste. Stormagterne støtter hver sine, og en krig dér kan skabe en konfrontation mellem disse og udløse en verdenskrig. Israel fordømmes for sin bosættelsespolitik i de erobrede områder på Vestbredden, og det hævdes hårdnakket, at områder, der er erobret ved krigshandlinger eller besættelse, kan man ikke beholde. Det er hyklerisk, at f.eks. Sovjet med brask og bram går ind for den holdning. Hvorfor er de baltiske lande: Estland, Letland og Litauen, så ganske roligt blevet indlemmet som Sovjetrepublikker? Har de ikke lige så stor ret til at være selvstændige nationer, jævnfør f.eks. de tanker, der er om at oprette en palæstinensisk stat?

Jeg vil gerne gå lidt dybere ind i spørgsmålet om de 3 baltiske stater, som nu betegnes som baltiske Sovjetrepublikker og indgår som sådanne i Sovjetunionen.

Fra 1917 var Letland selvstændigt, men natten til den 17. juni 1940 blev landet uden varsel besat af russiske tropper. Der var tale om en regulær overrumpling, og i kølvandet på besættelsen fulgte en lang række arrestationer af regeringsmedlemmer, embedsmænd og mange, mange andre, og mange af disses skæbne er den dag i dag ukendt, de er simpelt hen forsvundet. Efter tyskernes angreb på Sovjetunionen kom de 3 baltiske lande under tysk besættelse i 3 år, og efter krigen blev de kort og godt indlemmet som Sovjetrepublikker i Sovjetunionen. Danmark har ikke anerkendt dette i form af ratifikation eller traktater, det, man kalder de jure eller retligt, men vi har gjort det de facto, rent faktisk, i form af en erstatningsaftale med Sovjetunionen i 1964 for at få udbetalt erstatningsbeløb til danske statsborgere, der havde tilgodehaver i de 3 lande.

Når jeg bruger så meget tid på netop dette alvorlige spørgsmål, som er glemt af de fleste, og som man ganske roligt har affundet sig med, er det for at understrege, at vi her i Danmark ikke må blive ved med at sove tornerosesøvn og undlade at anerkende de bar-

ske realiteter. Eller for at sige det endnu kraftigere: hvornår står Danmark for tur? Jeg har nævnt, at vi ligger i første linje. Hvornår kan vi risikere, at det bliver vores tur? Vi ligger i første linje og er strategisk en alvorlig torn i øjet på Sovjetunionen, fordi vi har gennemsejlingsfarvandene Øresund og Store Bælt. Derfor er det en lykke, at vi er medlemmer af forsvarsalliancen NATO. Det forhindrer, at det umiddelbart kan gå os, som det gik de 3 baltiske lande, der uvarslet blev besat en nat og derefter indlemmet i Sovjetunionen. Der er garanteret ingen danskere, der ønsker, at det skal gå os sådan. Kan nogen forestille sig de forhold, vi ville blive udsat for, hvis vi en dag var en Sovjetrepublik?

Det eneste, Sovjetunionen har respekt for, er styrke, og derfor er der alvorlig fare ved, at Sovjetunionen er ved at få en kile ind mellem NATO-landene. De udnytter i højeste grad holdningsændringerne i flere europæiske socialdemokratier, der i deres naivitet går med de for størstedelens vedkommende meget velmenende fredsbevægelser.

Lad mig derfor gentage, hvad jeg har sagt flere gange før i debatter om mellemdistance-raketterne og dobbeltbeslutningen: ved at svække USA og NATOs forhandlingsposition i Genève vil vi opnå det stik modsatte af det tilsigtede, nemlig at Sovjetunionen kommer til at stå stærkere og stærkere og kan opstille flere og flere SS-20'er, samtidig med at der skabes større splittelse i NATO, som er den garant, der har sikret fred i Europa i 34 år.

Forslaget om at forlænge forhandlingerne ud over 1983 skal vi overlade til forhandlerne. Hvor ofte bliver de endelige beslutninger ikke først truffet i sidste øjeblik! Det er vel noget, vi især herinde kender til. At pålægge Vestens forhandlere det på forhånd vil være det samme, som hvis en mand vil sælge sit hus og forlanger f. eks. 800.000 kr., men samtidig lader han køberen forstå, at han nok sælger huset for 500.000 kr. Så standser køberen naturligvis ved de 500.000 kr. Det kan enhver se er en tåbelig måde at handle hus på. Det samme gør man, som jeg har sagt før, fra mange sider i den bedste mening, for vi vil jo alle fred, og vi vil af med de djævelske raketter og atomvåben. Men det gælder om at holde hovedet koldt og se realiteterne